

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 15 września 2026 r.

DOOŚ-WDŚII.420.17.2026.JJB.7

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, w związku z odwołaniem JARO S.A. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 21 kwietnia 2026 r., znak: WOOŚ.420.29.2023.WM.44, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa farmy wiatrowej „Udanin” w gminie Udanin wraz z infrastrukturą towarzyszącą”, na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 w związku z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 1691), dalej k.p.a.,

umarza postępowanie odwoławcze.

Uzasadnienie

RDOŚ we Wrocławiu decyzją z 21 kwietnia 2026 r., znak: WOOŚ.420.29.2023.WM.44, po rozpatrzeniu wniosku YVS Udanin Farma Wiatrowa Sp. z o.o. z 31 maja 2023 r., na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. r, art. 82 oraz art. 85 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2026 r. poz. 670, ze zm.), dalej u.o.o.ś., § 3 ust. 1 pkt 6 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 poz. 1839, ze zm.), a także art. 104 k.p.a., określił środowiskowe uwarunkowania realizacji ww. przedsięwzięcia.

Pismem z 19 maja 2026 r. JARO S.A., reprezentowana przez adw. [REDAKTOWANO] oraz r. pr. [REDAKTOWANO], złożyła odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie w całości i przekazanie do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. Pismem z 26 maja 2026 r. (data wpływu do GDOŚ: 27 maja 2026 r.) RDOŚ we Wrocławiu przekazał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do GDOŚ, a także ustosunkował się do zarzutów zawartych w odwołaniu.

Pismem z 27 maja 2026 r. (skierowanym do RDOŚ we Wrocławiu) YVS Udanin Farma Wiatrowa Sp. z o.o., reprezentowana przez [REDAKTOWANO], ustosunkowała się do ww.

odwołania oraz wniosła o stwierdzenie niedopuszczalności odwołania. Pismem z 28 maja 2026 r. RDOŚ we Wrocławiu przekazał ww. pismo do GDOŚ.

Pismem z 3 lipca 2026 r. YVS Udanin Farma Wiatrowa Sp. z o.o. przekazała, tym razem bezpośrednio do GDOŚ, skan swojego pisma z 27 maja 2026 r.

Pismem z 10 lipca 2026 r. JARO S.A., reprezentowana przez r.pr. [REDAKTOWANO] odniosła się do stanowiska wyrażonego przez RDOŚ we Wrocławiu w piśmie z 26 maja 2026 r., a także do stanowiska YVS Udanin Farma Wiatrowa Sp. z o.o. wyrażonego w piśmie z 27 maja 2026 r.

Pismem z 10 lipca 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚII.420.17.2026.JJB.3, GDOŚ wezwał JARO S.A. do wykazania posiadanego prawa rzeczowego, statuującego przymiot strony przedmiotowego postępowania.

Pismem z 28 lipca 2026 r. (data wpływu do GDOŚ: 29 lipca 2026 r.) JARO S.A., reprezentowana przez r.pr. [REDAKTOWANO], odpowiedziała na wezwanie GDOŚ z 10 lipca 2026 r.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś. organem właściwym do rozpatrzenia odwołań od decyzji regionalnego dyrektora ochrony środowiska jest GDOŚ. Rozpatrując sprawę, organ wyższego stopnia w pierwszej kolejności ma obowiązek zbadania czy odwołanie pochodzi od osoby, której w postępowaniu przysługuje status strony. Zgodnie bowiem z art. 127 § 1 k.p.a. prawo wniesienia odwołania służy stronie. Podkreślić należy, że przepisy k.p.a. nie dają organowi odwoławczemu podstaw do merytorycznego rozpatrzenia odwołania, jeżeli nie pochodzi ono od uprawnionej strony.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a. organ odwoławczy może decyzją umorzyć postępowanie odwoławcze. Przepis art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a. nie określa przyczyn umorzenia postępowania odwoławczego, wobec czego w każdej indywidualnej sprawie administracyjnej należy poszukiwać konkretnej przyczyny bezprzedmiotowości postępowania, mając na uwadze treść art. 105 k.p.a. (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 października 1988 r., sygn. akt SA/Po 495/88). Jak wskazuje się w doktrynie, do przesłanek podmiotowych bezprzedmiotowości postępowania zalicza się ustalenie w trakcie postępowania odwoławczego, że wnoszący odwołanie nie jest stroną (por. B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2024). Ze wskazaną bezprzedmiotowością postępowania mamy do czynienia w niniejszej sprawie, bowiem brak jest podstawy prawnej do uznania skarżącej za stronę postępowania.

JARO S.A. w odwołaniu wskazała, że jest właścicielem działek nr 94/6 i 94/7 z obrębu Jaroszków, gmina Strzegom, znajdujących się w zasięgu 700 metrów od turbiny wiatrowej Udanin 47 (będącej częścią planowanego przedsięwzięcia). We wniesionym odwołaniu Spółka nie wykazała jednak posiadania prawa rzeczowego do wskazanych nieruchomości.

Jednocześnie, jak ustalił GDOŚ, w obrębie Jaroszków (gmina Strzegom, powiat świdnicki) działki o wskazanych numerach nie istnieją.

Pismem z 27 maja 2026 r. inwestor odniósł się do odwołania, wskazując, że skarżąca nie jest stroną postępowania z uwagi na niespełnianie żadnej z przesłanek z art. 74 ust. 3a u.o.o.ś. stanowiących o tym, kto jest stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Inwestor załączył w piśmie wydruki z ksiąg wieczystych wykazujące, iż skarżący jest właścicielem działek nr 94/6 i 94/7, jednak nie z obrębu Jaroszków, lecz z obrębu Rusko (gmina Strzegom, powiat świdnicki).

Pismem z 10 lipca 2026 r. skarżąca odniosła się do pisma RDOŚ we Wrocławiu z 26 maja 2026 r. oraz do pisma inwestora z 27 maja 2026 r. Skarżąca wskazała, że organ I instancji uznał za strony wszystkie podmioty, które są właścicielami nieruchomości w odległości 700 m od turbin wiatrowych, w związku z ograniczeniami zagospodarowania, które powstają z mocy prawa w oparciu o przepisy ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 317), dalej u.w. Skarżąca załączyła fragment pisma RDOŚ we Wrocławiu z 24 lutego 2026 r., znak: WSI.402.130.2026.NS, w którym wskazano, że przyjęty w przedmiotowym postępowaniu zasięg stron wynosi 700 metrów. W tym miejscu wskazania wymaga, że ww. pismo RDOŚ we Wrocławiu nie znajduje się w aktach sprawy.

Ze względu na powstałe rozbieżności, a także z uwagi na fakt, iż ze zgromadzonych akt sprawy nie wynikał interes prawny skarżącej, pismem z 10 lipca 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚII.420.17.2026.JJB.3, GDOŚ wezwał skarżącą do wskazania posiadanego prawa rzeczowego, statuującego przymiot strony przedmiotowego postępowania. W przypadku bowiem, gdy ze złożonego odwołania nie wynika w sposób oczywisty, jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, że odwołujący jest stroną postępowania, organ administracji publicznej właściwy w sprawie, zobligowany jest do weryfikacji interesu prawnego wnioskodawcy w toku postępowania odwoławczego.

Pismem z 28 lipca 2026 r. skarżąca odpowiedziała na wezwanie GDOŚ z 10 lipca 2026 r., załączając fragment treści księgi wieczystej nr [REDAKTOWANE], wykazujący posiadanie prawa rzeczowego do działek nr 94/6 i 94/7 z obrębu Rusko, gmina Strzegom, powiat świdnicki, zaznaczając przy tym, że uprzednio błędnie wskazano obręb tych działek jako Jaroszków. Skarżąca ponownie załączyła także fragment pisma RDOŚ we Wrocławiu z 24 lutego 2026 r., znak: WSI.402.130.2026.NS. Ponadto, skarżąca wskazała na niezbadanie w postępowaniu przed organem I instancji potencjalnych oddziaływań przedsięwzięcia na pszczoły miodne.

W postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 74 ust. 3a u.o.o.ś, stroną postępowania jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

W ramach niniejszego postępowania krąg stron został wyznaczony w oparciu o ww. przepisy, przy uwzględnieniu przepisów szczególnych dotyczących inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowych. Istotne znaczenie mają w tym kontekście art. 4 ust. 4, a także art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 553 z późn. zm.), dalej u.z.u.w. Zgodnie z art. 4 ust. 4 u.z.u.w. w przypadku lokalizowania lub budowy budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, na podstawie decyzji WZ albo decyzji LICP, albo lokalizowania takiego budynku na podstawie planu miejscowego odległość tego budynku od elektrowni wiatrowej wynosi nie mniej niż 700 metrów. Z kolei zgodnie z art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, jeżeli inwestycja w zakresie elektrowni wiatrowej nie spełnia wymogu zachowania odległości nie mniejszej niż 700 metrów od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej.

Po przeanalizowaniu położenia działek skarżącej względem terenu planowanego do realizacji przedsięwzięcia, GDOŚ stwierdza, że wskazane przez skarżącą nieruchomości nie są położone w zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia w rozumieniu art. 74 ust. 3a u.o.o.ś. oraz wskazanych wyżej przepisów szczególnych, wobec czego nie sposób uznać JARO S.A. za stronę postępowania.

Odległość najkrótszego odcinka pomiędzy granicą planowanego przedsięwzięcia a granicą najbliższej położonej, względem terenu planowanego przedsięwzięcia, działki skarżącej (nr 94/6) wynosi ok. 670 metrów. Tym samym nieruchomości skarżącej znajdują się poza zasięgiem wyznaczonym w art. 74 ust. 3a pkt 1 u.o.o.ś.

Obie nieruchomości skarżącej objęte są ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jak wynika ze znajdującej się w aktach sprawy uchwały nr 72/24 Rady Miejskiej w Strzegomiu z dnia 30 września 2024 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu wsi Rusko, w gminie Strzegom (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2024 r. poz. 5236) obie nieruchomości skarżącej mają przeznaczenie rolnicze.

Zgodnie z informacjami przedstawionymi w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, wiodącym (i mierzalnym) oddziaływaniem przedsięwzięcia będzie oddziaływanie akustyczne. Nie każde jednak oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na daną nieruchomość statuuje status strony postępowania podmiotu, któremu przysługuje prawo rzeczowe do tej nieruchomości, lecz jedynie takie oddziaływanie, które wypełnia przesłanki wynikające z przywołanych wyżej przepisów.

Jak zostało wyżej wykazane, nieruchomości skarżącej to działki o przeznaczeniu rolniczym. Zgodnie z art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2025 r. poz. 647 ze zm.), dalej p.o.ś., ustala się zróżnicowane dopuszczalne poziomy hałasu dla terenów faktycznie zagospodarowanych: pod zabudowę mieszkaniową, pod szpitale i domy pomocy społecznej, pod budynki związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, na cele uzdrowiskowe, na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, a także pod zabudowę mieszkaniowo-usługową. Tym samym działki skarżącej nie należą do terenów chronionych akustycznie na mocy art. 113 ust. 2 pkt 1 p.o.ś. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie (por. Wyrok WSA w Szczecinie z 30.01.2014 r., II SA/Sz 996/13, LEX nr 1435404.). Oddziaływania akustycznego planowanego przedsięwzięcia na działki skarżącej nie można więc rozpatrywać w kontekście wskazanego w art. 74 ust. 3a pkt 2 u.o.o.ś. przekroczenia standardów jakości środowiska. Wynikiem tego, zawarta w tym przepisie przesłanka, statuująca status strony postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie znajduje w stosunku do skarżącej zastosowania.

Jak wynika z załącznika nr 6 do uzupełnienia nr 1 do raportu działki skarżącej znajdują się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia efektem migotania cienia. Oddziaływanie migotaniem cienia jest obecnie nieregulowane przepisami prawa. Tym samym nie można oddziaływania tego rozpatrywać w kontekście standardów jakości środowiska, o których mowa w art. 74 ust. 3a pkt 2 u.o.o.ś. W literaturze wskazuje się, iż to, czy migotanie cienia jest uciążliwością zależy od odległości obserwatora od turbiny, kierunku usytuowania budynku mieszkalnego oraz orientacji jego okien i drzwi względem farmy wiatrowej, częstotliwości migotania i czasu trwania efektu. Częstotliwość migotania zależy od szybkości obrotów i ilości turbin. Zostało zalecone, aby krytyczna częstotliwość nie przekraczała 2,5 Hz, co przy turbinie o trzech śmigłach jest równoznaczne z prędkością 50 obrotów na minutę (por. D. Kurpas, P. Tryjanowski, A. Łuczak, K. Badora, T. Boczar, T. Malec, *Dobry wiatr dla regionów – Eksperci o energetyce wiatrowej*, Warszawa 2016). Jak z kolei wskazano w załączniku nr 6 do uzupełnienia nr 1 do raportu, maksymalna prędkość wirnika we wskazanym do realizacji wariantcie inwestorskim wynosić będzie ok 13,8 obrotów na minutę, co oznacza częstotliwość ok 0,69 Hz. Oddziaływanie to, w związku z rolniczym przeznaczeniem nieruchomości skarżącej, należy uznać za pomijalne i nie sposób uznać go za mogące wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości w rozumieniu art. 74 ust. 3a pkt 3 u.o.o.ś.

W odniesieniu do art. 74 ust. 3 pkt 3 u.o.o.ś., skarżąca podnosiła również możliwość posadowienia na swoich działkach pasiek pszczół miodnych jako okoliczność w odniesieniu do której realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia mogłaby prowadzić do ograniczenia zagospodarowania działek skarżącej zgodnie z ich rolniczym przeznaczeniem, z uwagi na wpływ działania farm wiatrowych na pszczoły miodne. Twierdzenie to należy jednak uznać za nieistotne z punktu widzenia wyznaczania kręgu stron przedmiotowego postępowania, bowiem jak wskazuje się w literaturze, farmy wiatrowe nie wywierają negatywnego wpływu na funkcjonowanie pszczół miodnych (por.: D. Karwan, *Wpływ farmy wiatrowej na wartość użytkową pszczół miodnej*, Szczecin 2018). Tym samym brak jest podstaw dla twierdzenia,

iż realizacja planowanego przedsięwzięcia mogłaby wprowadzić ograniczenia w hipotetycznym użytkowaniu działek skarżącej w przyszłości.

Ponadto, wskazać należy, że ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 2 lit. a u.o.o.ś. podlegają elementy przyrodnicze środowiska, w tym elementy środowiska objęte ochroną na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2026 r. poz. 13 ze zm.), dalej u.o.p. Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.o.p., ochrona przyrody, w rozumieniu ustawy, polega na zachowaniu, zrównoważonym użytkowaniu oraz odnawianiu zasobów, tworów i składników przyrody: dziko występujących roślin, zwierząt i grzybów; roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną gatunkową; zwierząt prowadzących wędrowny tryb życia; siedlisk przyrodniczych; siedlisk zagrożonych wyginięciem, rzadkich i chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów; tworów przyrody żywej i nieożywionej oraz kopalnych szczątków roślin i zwierząt; krajobrazu; zieleni w miastach i wsiach; a także zadrzewień. Tym samym brak jest podstawy prawnej do uwzględnienia w procedurze oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oddziaływania na zwierzęta gospodarskie czy domowe, a takim właśnie jest pszczoła miodna. Wobec tego za niezasadne należy uznać twierdzenia skarżącej, jakoby możliwość posadowienia na należących do niej działkach pasiek pszczoły miodnej, mogła statuować status strony na podstawie art. 74 ust. 3a pkt 3 u.o.o.ś.

W zakresie przepisów szczególnych dotyczących farm wiatrowych, posiadanie statusu strony postępowania skarżąca wywiodła z twierdzenia organu I instancji, który, w piśmie z 24 lutego 2026 r. znak: WSI.402.130.2026.NS (fragment kopii pisma dołączony został do pisma skarżącej z 10 lipca 2026 r.), stanowiącym odpowiedź na wniosek o udostępnienie informacji o środowisku, wskazał, że „przyjęty zasięg stron postępowania wynosi 700 m od planowanych elektrowni wiatrowych”. Skarżąca wskazała również, że organ I instancji dokonał wskazanego ustalenia w oparciu o ograniczenia zagospodarowania nieruchomości, które powstają z mocy prawa w oparciu o przepisy u.w.

GDOŚ nie podziela powyższego twierdzenia i podkreśla, że ograniczenia zagospodarowania, które powstają z mocy prawa w wyniku realizacji inwestycji w zakresie farm wiatrowych, nie znajdują zastosowania w stosunku do nieruchomości skarżącej. W przepisach u.w. i u.z.u.w. brak jest dyspozycji, która wprowadzałaby jakiegokolwiek ograniczenia w użytkowaniu terenów rolniczych, położonych w odległości ok. 670 m od elektrowni wiatrowej. Odległość 700 metrów od elektrowni wiatrowej ma znaczenie w odniesieniu do budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej. Takie budynki na działkach skarżącej się nie znajdują. Co więcej, w świetle wskazanego pisma RDOŚ we Wrocławiu nie znajdują uzasadnienia twierdzenia skarżącej, iż taki zasięg stron wynika z ograniczeń zagospodarowania, które powstają z mocy prawa, bowiem w żaden sposób nie wynika to z załączonego fragmentu pisma.

Skarżąca wskazywała, iż uznanie za stronę postępowania przez organ I instancji wiąże organ odwoławczy nienależnie od tego czy ustalenia organu I instancji były prawidłowe. GDOŚ nie podziela powyższego twierdzenia i wskazuje, że organ odwoławczy nie jest w każdym przypadku związany oceną dokonaną przez organ I instancji. Również w literaturze zaznacza się, że ocena statusu strony powinna mieć charakter stały, aktualny na każdym etapie

postępowania (por. A. Krawczyk [w:] *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. W. Chróścielewski, Warszawa 2025, art. 28). Stanowisko organu, w przedmiocie dopuszczalności skorygowania przez organ odwoławczy, w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, błędnej oceny organu I instancji co do posiadania przez skarżącego statusu strony postępowania, znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie (por. Wyrok WSA w Warszawie z 13 stycznia 2026 r., sygn. akt IV SA/Wa 1138/25).

W związku z powyższym GDOŚ wskazuje, że ze względu na położenie nieruchomości skarżącej, a także ich przeznaczenie, nie spełniają one przesłanek wskazanych w art. 74 ust. 3a pkt 1-3 u.o.o.ś., a także w przepisach szczególnych odnoszących się do inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowych, w związku z czym skarżącej, na podstawie prawa rzeczowego do wskazanych nieruchomości, nie przysługuje status strony postępowania, zakończonego decyzją RDOŚ we Wrocławiu z 21 kwietnia 2026 r., znak: WOOŚ.420.29.2023.WM.44.

Odnosząc się do wnioskowanego przez YVS Udanin Farma Wiatrowa Sp. z o.o. stwierdzenia niedopuszczalności wniesionego odwołania, GDOŚ wyjaśnia, że w okolicznościach niniejszej sprawy powyższe nie było zasadne. Stwierdzenie niedopuszczalności odwołania na podstawie art. 134 k.p.a. może mieć miejsce wyłącznie w przypadku, gdy brak legitymacji skargowej odwołującego się jest oczywisty (por. P. M. Przybysz [w:] *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany*, Gdańsk 2026). W niniejszym postępowaniu taka oczywistość niedopuszczalności odwołania nie zachodziła, co potwierdza wezwanie organu z 10 lipca 2026 r. skierowane do odwołującej.

Brak legitymacji procesowej uprawniającej do wniesienia środka zaskarżenia po stronie podmiotu, który środek taki wniósł, w konsekwencji skutkuje umorzeniem postępowania odwoławczego, na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a.

Wobec powyższego GDOŚ orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 oraz art. 52 § 1 i 2 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę należy wnieść, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;

- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
- skargę w formie elektronicznej należy wnieść na adres ePUAP: /gdosgovpl/SkrytkaESP, natomiast w formie papierowej – na adres siedziby Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: Al. Jerozolimskie 136, 02-305 Warszawa.

Z upoważnienia
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska

ANNA RONI-KIER-DOLAŃSKA
Zastępca Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska

/podpis elektroniczny/

Otrzymują:

1. JARO S.A. reprezentowana przez r. pr. [REDACTED].
2. YVS Udanin Farma Wiatrowa Sp. z o.o., reprezentowana przez [REDACTED]
3. Strony postępowania zgodnie z art. 49 k.p.a. w zw. z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu.